

Nikolaj Ilič Storoženko. Dne 25. januarja je umrl v Moskvi vseučiliški profesor N. I. Storoženko, ki je bil znan po svoji učenosti ne le v celi Rusiji, ampak tudi izven ruskih mej. Storoženko je bil po rojstvu Malorus; porodil se je v Poltavščini (v loh-vickem okraju) l. 1836. od premožnih starišev. Gimnazijo je dovršil v Kijevu, vseučiliške študije pa v Moskvi. L. 1864. je postal profesor pri l. moskovski gimnaziji. Istega leta je javno petkrat predaval o Shakespearu in od tistega časa je bil Shakespeare in njegova dóba priljubljen predmet strokovnih globokih študij Storoženka. Radi študij je Storoženko bival dve leti na Angleškem, kjer je napisal izvrstno doktorsko disertacijo „Predšestveniki Šekspira“ in razpravo „Šekspirovska kritika v Germaniji“. Ko je bila disertacija objavljena, je bil Storoženko imenovan za profesorja zgodovine svetovnih književnosti na moskovski univerzi. S svojo globoko analizo Shakespearjevih spisov in s temeljitim znanjem njihovih virov je Storoženko stvoril na Ruskem celo znanstvo „šekspirologijo“. L. 1878. je Storoženko izdal učen spis „Robert Grin, jègo žiznj i proizvedenija“, v katerem je razpravljal tudi za angleško znanstveno književnost novo vprašanje; spis je bil na Angleškem po zaslugi ocenjen, preveden na angleški jezik in njegov avtor je bil izvoljen za podpredsednika angleškega novega Shakespearskega društva. Kot rojen Malorus rajni Storoženko ni pozabil svojih rojakov. „Kijevskaja Starina“ je večkrat objavila njegovo učeno gradivo za življenjepis Ševčenka. S smrtjo Storoženka je rusko znanstvo izgubilo enega izmed najboljših in najbolj nadarjenih učenjakov.

Fr. Št.

Sreta Stojković, ravnatelj belgradske realke, je obhajal 9. februarja tridesetletnico svoje učiteljske in ravnateljske službe. Po toliko letih svoje službe more g. Stojković s ponosom gledati na sad svojega dela. Sreta Stojković je sicer strokovnjak v matematiki, ali estetični okus ga je v zadnjih letih prisilil delovati tudi na leposlovnem polju, na katerem sedaj zelo uspešno deluje. Spisal je „Lazarića“, potopisne črtice „Na plavem Donavu“, življenjepis „Hajduk Veljko“ in dr.

Stoletnica nove bolgarske književnosti. Dne 25. novembra l. 1806. je izšla v Rimniku (na Rumunskem) prva bolgarska tiskana knjiga pod naslovom „Kiriakodramion ali nedělnik“. Knjigo je prevzel za preprosto ljudstvo iz grškega škof Sofronij Vratčanski. „Blgarsko knjižovno društvo“ je v seji dne 22. januarja sklenilo to stoletnico slovesno obhajati. V jeseni 25. novembra (st. št.) bode priredilo slovesno zborovanje in pri tej priliki izdalo publikacijo „Blgarskija knjižgopis“, v kateri se popiše razvoj bolgarske književnosti v zadnjih sto letih.

Salvatore Farina, italiski romanopisec, je pred kratkim obhajal šestdesetletnico v svoji idilični hišici pri Milanu. V njegovih spisih ni romanskega pathosa, ampak zmerna preprostost. Farina je velik nasprotnik modernih italiskih pisateljev, ki ljubijo cvetnat jezik in krasen zlog. Po besedah Farine je preprostost največja stilistična lepota. Pri svojih delih se izogiba Farina vsem sociološkim, prirodoopisnim, zgodovinskim in psihološkim študijam. Radi tega imajo njegova leposlovna dela le srednjo vrednost. Njegova zadnja dela so: „Fino alla morte“ in trilogija „Le tre commedie della vita“.

Iz Makedonije:

Vodnjak v Peli, zadnji ostanek rojstnega mesta Aleksandra Velikega.